

*Вълнуващ разказ за иконата Ханси Митфорд –
от книгите до шпионажа през Втората световна война*

Майната на книжаря

*Мишел
Тейбъл*

От автора на
ПАРИЖКИЯТ
АПАРТАМЕНТ

СН[®]
СОФТПРЕС

Април 1946 година

Хотел „Бургундия“, 7-и район на Париж

Ето ги и тях, като мушици, уловени в кехлибара на този миг – фотоапаратът щраква и животът продължава, минутите, дните, годините, десетилетията, те ги отнасят все по-далеч от щастието и обещанията на младостта, от надеждите... и от мечтите, които са бленували за себе си.

Нанси Митфорд, „В търсене на любовта“

– Alors, racontez!³ – рече полковникът и завъртя Нанси в пирует под ръката си.

Естествено, на жената ѝ се наложи да се наведе. Той бе ужасно нисък.

Racontez! Racontez!

Тя се разсмя, когато се сети за всички пъти, в които полковникът бе отправял тази молба. *Racontez! Разказвай!*

– Allô... allô... – чуваше гласа му отдалеч, а линията пращеше. – Спеше ли?

³ Е, разказвай! (фр.) – б. пр.

Обаждаше ѝ се от Париж, от Алжир или от някое друго място, което дори той не можеше да назове. Минаваха седмици или месеци, сетне телефонът извънпяваше в Лондон и животът на Нанси Митфорд отново се подреждаше.

– Alors, racontez! Разкажи ми всичко!

И тя го правеше.

Полковникът намираше историите на Нанси за комични, скандални, различни от всичко, което бе чувал, като особено удоволствие му носеха тези за шестте сестри Митфорд и тяхното тайно общество. Нанси имаше и брат, но той почти не се броеше.

– C'est pas vrai! – възкликваше той след всяка нова история. – Това не може да е истина!

– Но наистина се случи – уверяваше го Нанси. – До последната дума. Какво очакваш от семейство, в което има нацистка, комунистка и няколко фашистки?

– C'est incroyable!⁴

Но тайното общество вече се намираше в миналото, а икрящата в златно парижка хотелска стая беше в настоящето, също като любимия на Нанси полковник, който в този момент се пресягаше към шампаниерата. Как беше стигнала до това място? Та това бе невъзможна мечта.

– Обещай, че ще останем тук вечно – рече Нанси.

– Тук или на някое подобно място – отвърна той, ухилен.

Сърцето на Нанси препускаше. За бога, той бе все така грозен с белязаното си от шарка лице и оредяваща коса – пълна противоположност на снажния ѝ съпруг, който имаше толкова здрав вид, все едно бе излязъл от страниците на някое списание за земеделци. Нанси обаче обичаше своя полковник с всяка частица от тялото си, особено с онази чисто женска частица, и този факт представляваше още една основна разлика между двамата мъже.

– Знаеш ли, приятелките ми копнеят да си намерят френски любовници – подхвана Нанси и хвърли ръкавиците си на

⁴ Това е невероятно! (фр.) – б. пр.

Майната на книжаря

леглото. – И всичко заради един литературен герой. Всички са влюбени във Фабрис⁵!

– *Vien sûr*⁶, също като в живота – отвърна полковникът, докато махаше тапата с пукот.

Шампанското кипна по гърлото на бутилката и намокри късите му дебели пръсти.

– Такъв си женкар! – скастри го Нанси. После вдигна щорите и огледа площада долу. – Най-сетне! Хотелска стая с гледка.

Стаята им гледаше към Бурбонския дворец, в който заседаваше Националното събрание, седалище на френското правителство от двеста години, като изключим прекъсването по време на окупацията от Луфтвафе. Едва допреди няколко месеца от сградата висеше пропаганден транспарант: DEUTSCHLAND SIEGT AN ALLEN FRONTEN. Германия триумфира на всички фронтове. Но надписите вече ги нямаше и Франция бе освободена. Нанси беше в Париж, точно както бе планирала.

– Това е раят! – възкликна тя. Погледна през рамо и кокетно вирна крак назад. – Как ти звучи да организираме официален обяд утре?

– Добре, *cheri*, както искаш – отвърна полковникът, а тя бавно се приближи към него.

– Както искам ли? Откога чакам да чуя тези думи! Какво ще кажеш за охлюви, пиле и порт салю⁷? Повече няма да ядеш храна от консерва. В тази връзка, скъпи, не бива да се тревожиш за професионалното си бъдеще. Знам, че ще ти липсва да управляваш Франция, но, бога ми, ще имаме толкова повече свободно време!

Нанси се гордееше с работата, която полковникът бе свършил като *chef de cabinet* на генерал Дьо Гол, но оставката на последния щеше значително да улесни живота им. Повече нямаше да ѝ се налага да го чака или да търпи влудяващо конкретните му желаяния. *Имам много натоварен ден... Нека да проверя... Можеш ли да дойдеш в шест без две минути?*

⁵ Фабрис – герой от романа на Н. Митфорд „В търсене на любовта“, чийто прототип е полковник Гастон Палевски. – б. пр.

⁶ Разбира се. (фр.) – б. пр.

⁷ Вид френско полутвърдо сирене. – б. пр.

Мишел Фейбъл

– Всъщност това е едно от най-хубавите неща, които можеха да ни се случат – продължи Нанси. – О, скъпи, какво блаженство ни чака!

Тя се наведе и целуна полковника по носа.

– Да прием? – рече той и вдигна чашата си. – Santé!

Нанси я посрещна със своята. Направи гримаса на досада.

– Французите вдигат толкова скучни тостове. На кого му пука за здравето ми? И без това през повечето време е зле. Да вдигнем наздравица за книгите, бих казала! Да вдигнем наздравица за читателите по целия свят!

– За Нанси Митфорд, писателката! – Полковникът чукна чашата ѝ. – Vive la littérature!

Денят на благодарността Арлингтън, Вирджиния

Кейти се събужда, дезориентирана. Не знае къде се намира. Вижда само, че е на задната седалка на автомобил. Телефона ѝ го няма. Не може да открие дамската си чанта. На дънките ѝ има засъхнало бяло петно.

Тя внимателно се надига до седнало положение. Движат се по магистралата „Джордж Вашингтон“ с поне осемдесет километра в час. Ако е жертва на отвличане, Кейти не е нито достатъчно пъргава, нито достатъчно силна, за да скочи от колата. Погледът ѝ се насочва към предната седалка и паниката ѝ се изпарява, щом съзира дългата разкошна коса на племенницата си.

– Здравейте, приятели... – казва тя.

– Добре дошла отново – отвръща Даниел. – Добре ли по-дремна?

Тя е по-голямата от двете сестри (с шестнайсет месеца) и в момента шофира.

– Видя ли? – намесва се Клементайн, по-малката сестра на Дани. – Казах ти, че няма нужда да ѝ правим стомашна промивка.

– Не си ли прекалено млада, за да знаеш какво е стомашна промивка? – пита Кейти.

Клем е на петнайсет и е хубава, излъчва здраве и носът ѝ е покрит с лунички, но Кейти все още вижда в нея хлапето със стърчащите зъбки и мъпетския глас. Дани е не по-малко невинна.

– Не съм пила чак толкова много – оправдава се Кейти.

Стомахът ѝ започва да се бунтува сякаш в знак на несъгласие, а в главата ѝ се стрелкат спомени като на фотографска лента. Вечерята в Деня на благодарността. Трите маси. Над четиресетте гости, поканени на това пиршество. Майка ѝ, доведените ѝ братя, гъмжилото от чичовци и лели. Има и непознати хора. Може би съседи или далечни роднини на доведения ѝ баща Чарлс.

– Не си пила чак толкова много? – повтаря Клем с висок и тревожен тон. – Ти какво наричаш „много“?

– Добре, беше много – признава Кейти. Като младата (ха!) готина (ха-ха!) леля тя би трябвало да им е модел за подражание. Е, дотук с тази амбиция. – Чуйте, момичета, злоупотребата с алкохол не води до нищо добро. Накрая ще ви стане лошо, ще се срамувате и ще прекарате твърде много време в съжаление за стореното.

– Добре, благодаря. Добър съвет.

– Мимолетното забавление не компенсира разкаянието – добавя Кейти.

– Имало е забавление? – пита Дани.

– Явно сме пропуснали момента, в който си се забавлявала – намесва се Клем.

Кейти забелязва как двете се споглеждат с ехидни усмивки.

– Алкохолът е депресант – казва Клем. – Не бива да пиеш, когато си тъжна.

– Не съм тъжна! – настоява Кейти, макар че се замисля дали не е така. – По-скоро съм уморена. Но си права, че е депресант.

Продължават да пътуват в тишина, подминават тъмните офис сгради и гробището „Арлигтън“. Кейти стиска очи и се опитва да възпроизведе наум как се прецака всичко. Първата ѝ грешка вероятно беше, че още с влизането обърна две чаши шампанско „Във Клико“.